

1892-03-01

SENDER

Johanne Christine Brandstrup

RECIPIENT

Albrecht Warberg

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Datoen optræder på brevet

General comment:

Christine Warberg, familiens ældste, er gravid med sin forlovede Leonard Holst, og parret er ikke gift. Johanne og Lauritz Brandstrup boede i København, og Lauritz B. var begyndende dement.

Sollerup var en husholdningsskole, hvor flere af Warberg-pigerne var elever.

Historien endte med, at den lille pige blev bortadopteret, og Christine og Leonard blev ikke gift.

Sender's location:

Nørrebro København

Mentioned people:

Ellen Agnete Amstrup

Christian Brandstrup

Lauritz Brandstrup

Thora Branner

Leonard Holst

Alhed Larsen

Christine Mackie

Astrid Warberg-Goldschmidt

Archive:

Warberg Kerteminde egns- og

Byhistoriske Arkiv BB 1367

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Testamentarisk gave til Østfyns

Museer fra Laura Warberg Petersen

TRANSCRIPTION

Nørrebro den 1ste Marts 1892

Kjære Abba, ja, hvad skal jeg skrive til Jer, jeg kan ingen Hjælp yde, og nogen trøst vil jeg gjerne give, men for Øjeblikket har jeg ingen. Det var for mig en frygtelig Efterretning, hvad maa det nu ikke have været for Eder. Vi bedede jo paa, at Uvejret fra i Sommer var ovre, og at Forholdet mellem dem skulde bedres med Tiden, eller opløses, som nu mange andre Forhold. At de vilde søge at skaane Eder for den store Sorg, naar det nu eengang var sket, kan jeg nok begribe, men de var for unge og for uerfarne til at gribe den Sag rigtig an. Jeg sagde til Alhed, havde de blot kunnet have Fortrolighed til mig, saa havde vi maaske kunne ordne det, men de tænkte jo ikke paa alt det der kan komme af saadan en Begivenhed. Jeg kan slet ikke tænke mig, at Lauras Hoved kan holde ud til al den Sindsbevægelse og Sorg, men haaber dog, at siden hun kan rejse derop, saa maa det gaa nogenlunde.

Men Abba, jeg kan slet ikke begribe, at I lader dem holde Bryllup. Naar Ch. Ikke holder af ham mere, saa synes jeg det er ren gruligt at lænke dem sammen, for det kan jo ikke være Eders Mening, at de for Fremtiden skulle leve sammen. Havde de noget at leve af, og holdt de af hinanden endnu, saa blev det en anden Sag; ja, saa jævnedes jo Tiden det Forhold, som var begyndt saa skjævt; men nu synes jeg I har Ansvar ved at lade dem faa Bryllup. Vi vilde ogsaa Alle helst have det skjult, og sæt nu at Barnet døde, saa stod hun der. Det er vel for Barnets Skyld at I gjøre det, det kan jeg begribe, men alligevel synes jeg det er en fejl. Jeg vil nu gjerne lægge et godt Ord ind for stakkels Christine, hun har bødet haardt allerede, og hun er vel ikke tilende med hvad hun har nedkaldt over sit eget Hoved, tænk paa det naar I dømmes hende, og [ulæseligt] hende ikke for stræng; jeg beklager hende dybt, saavel som jeg beklager Eder. Hendes Natur er vanskelig, den har hun ikke givet sig selv, og nu maa vi tage alle Ting i Betragtning.

Jeg har været frygtelig tilmode ved Tanken om, at det kunde være sket ovre paa Langeland, jeg vidste jo fra Laura, at det skulde noget Ansvar til at have dem sammen, og jeg fortalte jo hende alting om hvorledes jeg havde baaren mig ad. Christian trøster mig og siger, at om jeg nu havde meget for dem nok saa meget, saa kunde det dog være gaaet galt. Jeg vilde blot ønske, jeg vidste nu, om Laura tager Ch. ind med her; jeg synes det kunde gaa mere stille af herinde. I maa ikke paa Solleup tale om at det er for Faders Helbred Laura rejser herind, det vil komme fra Astrid til Moderen, og saa staar jeg med det overfor Thora, som har en fin Næse. Jeg har sagt til Th. at Lauras Hoved eer daarligt, det plejer det jo ofte at

være; Th. maa nu nødig faa noget at vide, hun har [ulæseligt] Interesse for hver Historie. Christian vilde have været over et Par Dage hos Jer, men jeg skal hilse, [det følgende skrevet langs papirets højre kant, lodret] venter han foreløbig. Stakkels Alhed der har gaaet i alt det [det følgende skrevet på side 1, langs venstre kant og over begyndelsen af brevet] siden Jul, det har taget paa hende, og hun har lidt under al den Løgn hun har været indviklet i, men de har jo ment at gjøre det paa bedste Maade, og det blev gjort for at skaane Eder. Meeste har jeg pint Dig kjære Abba med meget af dette Brev, men jeg kunde ikke skrive andet. [Det følgende skrevet øverst på side 4, på hovedet] Kjærlig Hilsen, Din Hanne.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

det at give dem. Sag rigtig om. Jeg
sagde til Althe, havde de det kunnend
hans Fortrolig, til det mig, see kunde
vi maaske komme endnu det, men
de kunde jo ikke for alt det der
hans kunnend af ender en Begrebend.
Jeg kan det ikke lade mig, at Louren
Hans kan holde ind til et der Lind.
henryde og Sorg, men haaler sig, at
nisten kan den egen der, see men
det give mig komde.

Men alle, jeg kan det ikke lige, at
I lader dem holde Begrebend. Naa. De
ikke holder af den sære, see igen jeg det
er see grund og lader dem sammen,
for det kan jo ikke sære den sammen,
at de for Fremtiden skulle den sammen.
Hans de smil at love af, og held
de af kunnend endnu, see den det

see endnu. Sag; ja, see jorden for Tidens
det Forhold, men see kunnend see afsat,
men see igen jeg I den sære det
at lade den for Begrebend. Vi ville sig
Alle lader den det sig, og det men
at kunnend det, see det den den. Det
det kan jeg lige, men alligevel igen
jeg det er sigt. Jeg vil see igen sig.
og et godt Land ind for stakkels Christen,
den den det held alle, og den
er det ikke lader med den den
der kunnend men vil sigt Hans,
kannet jeg det men I kunnend
lader, og see lader ikke for stang;
jeg lader den sigt, see kunnend jeg
lader den. Hans Nates er kunnend,
den kan den ikke sigt sig, see, og
see men vi sigt alle sigt; Begrebend

